

Titeket is megdicsérnek cselekedeteitek, mindenkit érdeme szerint! A lelkeszi lakás szép épülete csak azok dicséretképpen és azoknak köszönhetően áll, akiknek szívében, lelkében volt egy mustármagnyi hit, egy búzaszemnyi áldozatkészség, s egy csipetnyi jó fzt adó szeretet, Isten és ember, egyház és gyülekezet iránt. Azoknak, akiknek lelkében ott visszhangzott és soha el nem némult az Isteni üzenet: Szeressétek egymást!

Nyilvánvaló, hogy az ilyen életek egyszerűségükben is értékesek, mert az egyik nagy író, Jack London vallomása szerint: "Ha csak egy szikrányi szeretetet adtál a világnak, nem éltél hiába".

Az ilyen életekkel, hívó lelkekkel, szerető szívekkel léphetünk előre bármilyen téren, apró, szikrányi szeretetükből összeállt a gyülekezetet megtartó erő. Csak sajnálni lehet azokat, akik nem zárkóztak fel melléjük, hanem közömböségükkel, érdektelenségükkel, rosszindulatukkal vagy egyéb gyarlóságukkal fékeztek és mérgezték a gyülekezet életét, méltatlanokként nemcsak az emberek, de Isten szeretetére is. Pedig mennyire más lett volna minden, ha Isten üzenete halló fülekre és érző szívekre talál mindenkinél, s megnyilatkozik alkotó, emberhez méltó cselekedetekben!

Mindezek felett már késő bánkódni, keseregni. A fontos az, hogy a jövőben meghalljátok mind és megcselekedjétek Isten szeretetre ösztönző üzenetét, s én hiszem, minden más, jobb lesz, mint a jelenben.

A pap csak fecske. Igen, fecske vagyok, s mert lassan itt az ősz, hát útra kelek: hazafelé. De ahogy tavasszal visszajönnek a fecskék, úgy fognak visszaszállni gondolataim, érzéseim ide, s visszaszáll irántatok való szeretetem, lelkem legmagasztosabb megnyilatkozásaként. Lesz-e fészek szívetekben befogadni visszaszálló szeretetem? Nem tudom. De azt tudom és hiszem, hogy itteni ténykedésem Isten örök üzenete marad, még meg nem szűnő erővel, visszhangozza az őszinte szívekben: szeressük egymást! Amen.

EGYMÁS TERHÉT HORDOZZÁTOK

Gal 6,2

Életünk szakadatlan teherhordozás, s mindannyian teherhordozói vagyunk. Bár gondtalannak szoktuk nevezni a gyermekkort, ha visszagondolunk, rájövünk, hogy gyermekkorunknak is voltak gondjai, terhei, amelyeket akkor, gyermekfejjel súlyosnak éreztünk, s amelyeken most, felnőtté érve, csak nevetni, mosolyogni tudunk. A gondok, a terhek azonban nem maradtak a gyermekkorbán, velünk jöttek, s ahogy nőttünk, úgy nőttek ók is velünk. S ma már újra érezzük a ránknehezedő gondok, a nemegyszer vállainkat-lelkünket roppantó életterhek súlyát.

Milyen kínos és gyötrelmes lehet annak az embernek az élete, aki egymaga, társ nélkül hordozza életterhét, akinek nincs kivel vagy nem is akarja megosztani bajait, gondjait, szenvedéseit. Nem csoda, ha egy idő után összeroskad a teher alatt.

S mennyire más annak az élete, akinek a vállára, szívére, lelkére nehezedő teher, nyomás könnyebbé lesz, megoszlik, mert egy másik váll, szív, lélek segít a teherhordozásban. Aki embertársában testvérre, teherhordóra talál, terhe felére csökken, s bánata örömmre fordul; aki így megtapasztalja a súlyos életgondok roskasztó nyomása alatt is, hogy van szeretet a világon.

De talán még nála is boldogabb az, aki segíteni tud, testvére terhét hordozhatja, mert tudja, hogy "csak azok lehetnek közülünk igazán boldogok, akik megkeresték és megtalálták a mások szolgálatához vezető utat". (Albert Schweitzer) Az ilyen nem csak hallja, de cselekszi is Pál apostol felhívását: "Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét". Ez az örök szabály érvényes, sőt kötelező minden emberi közösségre, társadalomra, népre, egyházra. De mennyire érvényes és kötelező ezek alapsejtjére, a családra, hisz e nélkül nem beszélhetünk a szó igaz értelmében közösségről, együttéléstről.

Milyen szép, békés, boldog az a család, házasság, ahol ez az apostoli meghagyás a hitvallás, az alapszabály. Ahol kéz a kézben, vállvetve hordozzák a terheket, ahol nemcsak az örömeiket osztják meg, de minden gond, probléma megoldásában együtt vannak, ahol így tudnak szólni egymáshoz: a te terhed, a te könnyed, a te fájdalomad és szenvedésed az enyém is, ahol az önzetlenség teremt csodás és áldott összhangot. Itt nem fellengzős jelmondat és szállóige, hanem cselekedetekkel igazolt tény és való az einsteini mondás: "Csak azt az életet érdemes végigélni, amelyet másokért élünk".

S ahol így, önzetlenül egymás terhét hordozzák, ott alázat van - szép keresztény erény, hisz "csak az tudja elhordozni akár a kicsi, akár a nagy terhet, aki alázatos". (Kodolányi János)

S ahol önzetlenség és alázat van, ott szeretet is van, s ott betöltik a Názáreti Jézus törvényét: Szeresd Istent teljes szívvel, lélekkel, elmével és erővel és felebarátod, mint magadat. Olyan törvény ez, amely nem helyez kilátásba büntetést, de önmagát bünteti, aki nem él e törvény szerint.

Március 20-át frunk, s e nap szomorú emléknapja a három évvel ezelőtti marosvásárhelyi eseményeknek. Amikor is ahelyett, hogy az együttélő testvérekkel egyetértésben vállainkra vettük volna közös, súlyos terheinket, azok még súlyosabbakká lettek, s azóta állandóan nehezülnek a közénk ékelődött meg nemérés, ellenségeskedés, gyűlölet miatt. Amikor is nem Jézus törvényének, a szeretet törvényének betöltése mozgatta meg a szíveket összedobbanásra, a kezeket kézfozásra, ölelésre, de azok a szívek csordultig teltek haraggal és keserűséggel, s az ökölbe szorult kezek testvére lesújtó kaini dorongokat, fejszéket és vasvillákat szorongattak!

Hány házasságban és családban látjuk ugyanezt mérsékelten, kicsiben, ahol Jézus, a szeretet törvényének fittyet hányva, egymás gondjával, terhével mitsem törődve, az önzést, a haragot, a közömbösséget részesítik előnyben, felmérhetetlen károkat okozva az emberi lelkekben.

Itt nem is érvényesülhet Jézus mondása: Arról ismernek meg, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretitek. A felolvasott bibliai vers e mondást így tükrözné: Arról ismerik meg, hogy Jézus törvénye szerint éltek, ha egymás terhét hordozzátok.

Ti, kedves Ifjak, akik most elindultok egy közös úton, közös célok felé, véssétek a fentieket eszetekbe, szívetekbe, s ne csak útjaitok, céljaitok legyenek közösek, de mindig közös a teher is, aminek elhordozásában egymásnak szeretettel segítsétek!

Szilágyi Domokos költőnk írja: "... az élet, a/ reménytelenül szeretett:/ egymásra-utaltság, s az egymásra-utaltság legmagasabb fokon szervezett/ formája a szeretet". Egymásra vagytok utalva, de - hiszem - ez sohasem lesz terhes, ha Jézus törvényét betöltve, jézusi lélekkel, szeretettel hordozzátok terheitek, ha közös életetek a legmagasabb fokon szervezett formában: szeretetben élitek.

Ebben Isten is segítőtok lesz. Ámen.

ESZMÉK, GONDOLATOK

Túlélni és építeni, és élni és újra építeni, ez volt a mi életünknek Istentől ránk mért kötelessége. *(P. Károni János)*

Erdély fogja megmutatni, mit művelhet s mennyi szerencsét áraszthat az emberek közé tiszta szándék, mértékletesség, állhatatosság a férfiúi elszánás. *(Széchenyi István)*

Meg kell tennünk minden lehető arra, hogy a múlt életének díszéből, a színes és kedves emlékekből minél többet összegyűjtsünk és megmentsünk. *(Kelemen Lajos)*

Ami boldogság van a világon, az mind a másoknak nyújtott szolgálatból ered, s ami szomorúság van a világon, mind önzésünkből származik. *(Kőrösi Csoma Sándor)*

Be kell látnunk:/ Ha kérdeznek, becsületesen/ felelni kell./ A harcot becsületesen fel kell venni,/ az úton becsületesen/ végig kell menni,/ a szerepet becsületesen/ el kell játszani,/ keményen és tekintet nélkül. *(Dsida Jenő)*

Ha már nincs többé igazságosság a földön, akkor nem érdemes az embernek élnie. *(Kant Immanuel)*

Életünk nagymértékben attól függ, hogy mi magunk milyenné tesszük. *(Samuel Smiles)*

Egyetlen dolog van, amely erősebb, mint a világ minden hadserege, és ez a gondolat, amelynek eljött az ideje. *(Victor Hugo)*

A kudarc nem más, mint lehetőség arra, hogy intelligensebb módon újra-kezdjük. *(Henry Ford)*

Az élet egyik legszebb jutalma az, hogy aki őszintén próbál másoknak segíteni, az saját magának is segít. *(Ralph Waldo Emerson)*

Amint visszatekintünk életünkre, azt látjuk, hogy azokban a pillanatokban éltünk igazán, amikor a szeretet vezérelte cselekedetünket. *(Henry Drummond)*

Az ember szelleme legyen kemény, a szíve pedig lágú. *(Jean Cocteau)*